

Мъж седи сам в пещера.

Косата му е дълга. Брадата му стига до коленете. Подпрял е брадичка върху дланите на двете си ръце.

Затваря очи.

Слуша нещо. Гласове. Безбройни гласове. Надигат се от малкото езеро в ъгъла на пещерата.

Това са гласовете на хората по Земята.

Те искат само едно.

Време.

Един от тези гласове е на Сара Лемън.

Тийнейджърка в наши дни, тя се е проснала на леглото и разглежда снимка на мобилния си телефон: красиво момче с коса с цвят на кафе.

Довечера ще го види. Довечера в осем и половина. Тя повтаря развълнувано: „Осем и половина, осем и половина!“, докато се чуди какво да облече. Черните дънки? Потника? Не. Тя мрази ръцете си. Не може без ръкави.

– Трябва ми повече *време* – казва тя.

Един от тези гласове е на Виктор Деламонт.

Богат мъж в средата на осемдесетте си години, той седи в лекарски кабинет. Жена му е до него. Бяла хартия покрива кушетката за прегледи.

Лекарят казва приглушено:

– Не можем да направим много.

Месеците лечение не са помогнали. Туморите. Бъбреците.

Съпругата на Виктор се опитва да каже нещо, но думите засядат в гърлото ѝ. Виктор прочиства своето, сякаш споделят един ларинкс.

– Това, което Грейс иска да попита, е... колко *време* ми остава?

Неговите думи и тези на Сара долитат до далечната пещера и самотния брадат мъж в нея. Този мъж е Бащата на времето.

Можете да си го представите като митична фигура, като рисуван герой от новогодишна картичка – древен, изпит, стиснал пясъчен часовник в ръка, по-стар от всичко на света.

Но Бащата на времето е истински. И всъщност не може да остарява. Под рошавата брада и буйната коса – признаци на живот, не на смърт – тялото му е жилаво, кожата му не е сбръчкана. Той е недосегаем за онова, над което властва.

Някога, преди да разгневи Бога, той беше просто човек, обречен да умре, когато дните му свършат.

Сега има друга съдба. Заточен в тази пещера, трябва да слуша всички молби на света – за повече минути, за повече часове, за повече години, за *повече време*.

Тук е от цяла вечност. Загубил е надежда. Но за всеки от нас някъде тихо тиктака часовник.

Един тиктака дори и за него.

Бащата на времето скоро ще бъде свободен.

Да се върне на Земята.

И да довърши започнатото.

Това е история за смисъла на времето

... и тя започва много отдавна, в зората на човешката история, с едно босоного момче, което тича нагоре по хълма. Пред него тича босоного момиче. Той се опитва да я хване. Между момчетата и момичетата често става така.

За тези двамата така ще бъде винаги.

Името на момчето е Дор. Момичето е Али.

На тази възраст те са почти еднакви на ръст, с пискливи гласове и гъсти тъмни коси, а лицата им са опръскани с кал.

Както тича, Али се обръща към Дор и се усмихва. Това, което изпитва, са първите трепети на любовта. Взима малко камъче от земята и го хвърля високо към него.

– Дор! – вика тя.

Докато тича, Дор брои вдишванията си.

Той е първият човек на Земята, който прави това: да брои, да измисля числа. Започна, като изправяше пръст срещу пръст и на всяка двойка прикачваше звук и стойност. Скоро вече броеше всичко.

Дор е мило, послушно дете, но умът му е по-задълбочен, отколкото на хората около него. Той е различен.

А на тази ранна страница от човешката история едно различно дете може да промени света. Точно затова Бог го наблюдава.

– Дор! – вика Али.

Той вдига очи и се усмихва – винаги се усмихва на Али – и камъкът пада в краката му. Дор отмята глава и го осенява мисъл.

– Хвърли още един!

Али хвърля високо. Дор брои пръстите си: звук за едно, звук за две...

– Аррргх!

Отзад го събаря друго дете, Ним, доста по-едро и силно от него. Ним тържествува, подпрял коляно в гърба на Дор.

– Аз съм цар!

Трите деца се смеят.

После продължават да тичат.

Опитайте се да си представите живота без измерване на времето.

Вероятно няма да можете. Вие знаете кой е месецът, коя е годината, кой е денят от седмицата. На стената или на таблото в колата ви има часовник. Имате график, календар, час за вечеря или кино.

Ала навсякъде около вас животът тече без измерване на времето. Птиците не закъсняват.

Кучето не гледа часовника си. Еленът не се притеснява от отминаващите рождени дни.

Само човекът измерва времето.

Само човекът отброява часовете.

И поради това само той страда от парализиращия страх, който никое друго същество не познава.

Страхът, че времето изтича.

Сара Лемън се страхува, че времето изтича.

Тя излиза от банята и започва да пресмята. Двадесет минути за сешоар, половин час за грим, половин час за обличане, петнадесет минути, за да стигне до мястото на срещата. *Осем и половина, осем и половина!*

Вратата на стаята се отваря. Майка ѝ, Лорейн.

– Миличка?

– Чукай, мамо!

– Добре. Чук-чук.

Лорейн поглежда леглото. Вижда вариантите: два чифта дънки, три тениски, бял пуловер.

– Къде отиваш?

– Никъде.

– Среща ли имаш?

– Не.

– Изглеждаш добре с белия...

– Мамо!

Лорейн въздъхва. Вдига мократа кърпа от пода и излиза.

Сара се връща пред огледалото. Мисли си за момчето. Пощипва тлъстините около талията си. Пфу.

Осем и половина, осем и половина!

Определено няма да облече белия пуловер.

Виктор Деламонт се страхува, че времето изтича.

Двамата с Грейс излизат от асансьора, който води в апартамента им на последния етаж.

– Дай ми палтото си – казва тя и го окачва в дрешника.

Тихо е. Виктор върви по коридора с бастуна си, минава покрай голямата маслена картина от френски художник. Коремът му пулсира. Трябва да вземе хапче. Той влиза в кабинета си, пълен с книги, плакети и огромно махагоново бюро.

Мисли си за лекаря. *Не можем да направим много.* Какво означава това? Месеци? Седмици?

Това ли е краят му? Не може да бъде.

Чува токчетата на Грейс по плочките. Тя набира телефона.

– Рут, аз съм. – Рут е сестра ѝ. Грейс снишава глас. – Току-що се върнахме от лекаря.

Сам в стола си, Виктор пресмята стопяващия се живот. Усеща как дъхът му напуска гърдите, сякаш някой го души. Лицето му се изкривява. Очите му се навлажняват.

Докато растат, децата се приближават към съдбите си.

Така беше и с Дор, Ним и Али – трите деца на онзи хълм.

Ним стана висок и широкоплещест.

Носеше тухли от кал за баща си, който беше строител. Харесваше му, че е по-силен от другите момчета. Силата стана неговото обаяние.

Али стана по-красива

и майка ѝ я предупреди да носи тъмната си коса сплетена и погледа си – сведен, за да не би хубостта ѝ да насърчи лошите желания на мъжете. Смирението се превърна в пашкул за Али.

Дор?

Хм. Дор стана измервач на нещата. Бележеше камъни, драскаше резки по пръчки, редеше клечки, камъни и всичко, което можеше да преброи. Често изпадаше в унес, мислейки си за числа, а по-големите му братя излизаха на лов без него.

Вместо това Дор тичаше по хълмовете с Али, а умът му препускаше напред и го зовеше да го последва.

В една гореща сутрин се случи нещо странно.

Дор, вече тийнейджър, както казваме днес, седна в прахта и заби пръчка в земята. Слънцето беше силно и той забеляза сянката на пръчката.

Сложи камък в края на сянката. Пееше си и си мислеше за Али. Бяха приятели от деца, но сега той беше по-висок, а тя *по-мека* и Дор изпитваше чудна слабост, когато сведеният ѝ поглед се вдигнеше към неговия. Сякаш се прекатурваше.

Покрай него зажува муха и прекъсна унеса му. Той въздъхна и я пропъди с ръка. Когато отново погледна към пръчката, сянката е вече не достигаше камъка.

Дор зачака, но сянката ставаше все по-малка, защото слънцето се издигаше в небето. Той реши да остави всичко, както си е, и да се върне утре. И утре, когато слънцето хвърлеше сянка точно до камъка, моментът щеше да бъде... *същият като днес*.

Помисли си, че всеки ден би трябвало да съдържа по един такъв момент: когато сянката, пръчката и камъкът се изравняват.

Щеше да го нарече „мигът на Али“ и всеки ден щеше да мисли за нея точно в това време.

Почука се по челото, горд от себе си.

Така човекът започна да бележи времето.

Мухата се върна.

Дор пак я пропъди. Само че този път тя се разтегна в дълга черна ивица, която се раззина в джоб от тъмнина.

От него излезе старец с широка бяла роба.

Очите на Дор се разшириха от ужас. Той понечи да избяга, да изпищи, но тялото му не помръдна.

Старецът държеше жезъл от златно дърво. Той докосна слънчевата пръчка на Дор, която се вдигна от прахта и се превърна в рояк оси. Те образуваха нова линия от мрак, която се разтвори като завеса.

Старецът премина през нея.

И изчезна.

Дор побягна.

Никога никому не каза за това посещение.

Дори на Али.

Чак до края.